

Με την ευκαιρία της Διεθνούς Ημέρας της Γυναίκας-8 Μαρτίου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ : «ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ» 1908 -2012

Η ιστορία του γυναικείου κινήματος ξεκίνησε το 1910 στη Διάσκεψη των Σοσιαλιστών Γυναικών στην Κοπεγχάγη όπου δυο Γερμανίδες οι Luise Zietz και Clara Zetkin, εμπνευσμένες από τις Αμερικανίδες συναδέλφους τους, πρότειναν την κήρυξη μιας ημέρας αφιερωμένης στη γυναίκα, αποτίνοντας έτσι φόρο τιμής στην πρώτη διαδήλωση εργατριών γυναικών στη Νέα Υόρκη στις 8 Μαρτίου 1857, και επίσης στο τραγικό εργατικό ατύχημα στην ίδια Πόλη, το Μάρτιο 1908, όπου έχασαν τη ζωή τους 140 γυναίκες μετανάστριες.

Με αφετηρία τα παραπάνω και με σχετική απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ το 1977, κάθε χρόνο στις περισσότερες από τις 193 χώρες-κράτη του Οργανισμού, τηρείται, στις 8 Μαρτίου, η Ημέρα της Γυναίκας. Ο όρος «τηρείται» αντί του «εορτάζεται» είναι, ίσως, προτιμότερος για να καταδείξει ότι με τα όσα δραματικά και τραγικά συμβαίνουν σε πολλά μέρη του κόσμου, και που αφορούν ιδιαίτερα στις γυναίκες, ο δεύτερος θα ήταν αδόκιμος αν λάβει κάποιος υπόψη του τα τρομακτικά γεγονότα σε ορισμένες χώρες, π.χ. την αφαίρεση των γεννητικών οργάνων μικρών κοριτσιών, τη με γεωμετρική πρόοδο διάδοση της φοβερής ασθένειας AIDS εξαιτίας της προκατάληψης ότι αν άνδρες φορείς συνευρεθούν με παρθένα θεραπεύονται, την τιμωρία με λιθοβολισμό κ.λπ. γυναικών που παραβίασαν κάποιο οικογενειακό ή νομικό κανόνα, το δουλεμπόριο γυναικών για κάθε χρήση κ.ά. φοβερά που αποδεικνύουν ότι σε πολλούς τομείς οι όροι «ανθρώπινα δικαιώματα», «ανάπτυξη», «πρόοδος» κ.λπ. αποτελούν ψευδαίσθηση, απάτη. Και ορισμένα από τα φαινόμενα αυτά δεν περιορίζονται μόνον στις λεγόμενες «αναπτυσσόμενες» χώρες αλλά και σε άλλες κατ' επίφαση αναπτυγμένες και δημοκρατικές όπου, βέβαια, οι γυναίκες «λιθοβολούνται» ψυχικά, ηθικά και βιολογικά με τα εξοντωτικά ωράρια εργασίας, τους έμμεσους εκβιασμούς αν δεν ενδώσουν σε «απαιτήσεις», τη μη πρόσληψη εγκύων γυναικών, την υπονόμηση των συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων από κομματικούς, παρακομματικούς κ.ά. «γνωστούς-άγνωστους», τη συνέχιση διακρίσεων σε βάρος τους σε πολλούς τομείς, την ανεργία που έχει χτυπήσει κόκκινο σε ορισμένες χώρες συμπεριλαμβανομένης της δικής μας όπου η γενικότερη ΚΡΙΣΗ έχει δυσμενέστερες επιπτώσεις ιδιαίτερα στις νέες γυναίκες και ειδικότερα στις πτυχιούχους, που αντί να ζήσουν με ευημερία στην Πατρίδα τους και να δημιουργήσουν οικογένεια, αναγκάζονται να ξενιτευτούν-όπως, βέβαια, και οι νέοι- σε χώρες που έχουν αναγάγει την αφαίμαξη εγκεφάλων σε υπέρ- επιστήμη, σε βάρος, όμως, της Πατρίδας. Μήπως συντελείται, κάτω από τα αδιάφορα, αποχαυνωμένα μάτια των ηγεσιών και της κοινής γνώμης, έγκλημα κοινωνικής γενοκτονίας; Είναι πασίγνωστες οι δυσμενέστερες συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι νέοι μας ιδιαίτερα οι γυναίκες, και δεν χρειάζεται να παραθέσει κάποιος στατιστικά στοιχεία, που θυμίζουν εκτυρσοκροτήσεις εκτελεστικών αποσπασμάτων.

Αναφερόμενοι ειδικότερα στην Πατρίδα μας και στοχαζόμενοι ότι πριν από 60 περίπου χρόνια θυσιάστηκαν πάνω από 600 χιλιάδες άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους νέοι και νέες, για τα ιδανικά της ελευθερίας, της ειρήνης, της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αναρωτιόμαστε : άραγε, η μέγιστη αυτή θυσία έγινε άσκοπα, και τώρα η χώρα μας «υποδουλώνεται» πάλι με διαφορετικό τρόπο, έμμεσο, ύπουλο, ψυχικά, ηθικά και βιολογικά θανατηφόρο, και μάλιστα με χρέος έναντι εκείνων που μας είχαν υποδουλώσει και στρατιωτικά, και ενώ καταλήστευσαν τη χώρα δεν εξοφλούν ακόμη τις πολεμικές αποζημιώσεις τους προς την Ελλάδα έχοντας μάλιστα γυναίκα Καγκελάριο; Μήπως είναι και αυτό σημαδιακό και απορώ γιατί δεν αξιολογήθηκε δεόντως από τους υπεύθυνους-

ανεύθυνους φορείς. Τουλάχιστον η επικεφαλής του ΔΝΤ έδειξε κάποια δείγματα υπευθυνότητας. Το Μάρτιο 1908, 15, 000 γυναίκες στη Νέα Υόρκη διαδήλωσαν με σύνθημα «Ψωμί και Τριαντάφυλλα», το πρώτο συμβολίζοντας τα προς το ζην και το δεύτερο τη γενικότερη ευημερία. Προφανώς οι ηγεσίες, στα πλαίσια του αχαλίνωτου ανταγωνισμού, της υλιστικής παραφροσύνης και της αλαζονείας της εξουσίας, φροντίζουν να μοιράζουν «παντεσπάνι» αντί για ψωμί και μόνον τα «αγκάθια» από τα τριαντάφυλλα. Τα τελευταία τα κρατάνε για τους κατά το Δημοσθένη «παραξίαν ευτυχούντες»! Τα συμπεράσματα εύλογα! Μήπως, συνεπώς, σήμερα και με την ευκαιρία της Εθνικής Εορτής οι γυναίκες -αλλά και οι άνδρες μαζί τους- θα πρέπει να διαδηλώσουν με αγκάθινο στεφάνι στο κεφάλι;

Παναγιώτης Ι. Καραφωτιάς

τ. Διευθύνων Σύμβουλος του Γραφείου ΟΗΕ για Ελλάδα, Κύπρο και Ισραήλ, Καθηγητής Διεθνών Σχέσεων, συγγραφέας